

# Những Câu Chuyện Nhỏ Của Tôi

## Contents

|                                                                  |          |
|------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Những Câu Chuyện Nhỏ Của Tôi</b>                              | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Câu Chuyện Nhỏ Số 1 . . . . .                       | 1        |
| 2. Chương 2: Câu Chuyện Nhỏ Số 2: Tình Yêu Vay Mượn . . . . .    | 2        |
| 3. Chương 3: Câu Chuyện Nhỏ Số 3: Định Nghĩa Hạnh Phúc . . . . . | 3        |
| 4. Chương 4: Thập Ba Chỉ . . . . .                               | 4        |
| 5. Chương 5 . . . . .                                            | 5        |

## Những Câu Chuyện Nhỏ Của Tôi

---

### Giới thiệu

Thể loại: Hiện đạiGọi đây là tuyển tập truyện ngắn cũng không hề sai. Mỗi một phần là một câu chuyện riêng mang nh

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-cau-chuyen-nho-cua-toi>*

### 1. Chương 1: Câu Chuyện Nhỏ Số 1

Tôi có một người bạn chơi thân từ nhỏ tên là Trà Sữa. Trà Sữa rất thích cậu bạn Bánh Mì gần nhà, sinh nhật năm nào cũng chia cho cậu ta miếng bánh gato ngon nhất. Đám con gái chúng tôi nhìn Trà Sữa đầy “khinh bỉ”, cái đồ trọng sắc khinh bạn ấy! Mùa đông năm chúng tôi học lớp 12, Trà Sữa và Bánh Mì thành một đôi. Họ còn đăng kí thi chung một trường đại học. Khỏi phải nói, cô bạn của tôi đã hạnh phúc đến nhường nào.

Trước kì thi đại học một ngày, Trà Sữa gọi cho tôi. Cậu ấy vừa khóc vừa nói phải đi tìm Bánh Mì. Tôi còn không hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào thì Trà Sữa đã cúp máy. Ngày hôm sau, Trà Sữa không đi thi, điện thoại luôn trong tình trạng không liên lạc được.

Một tuần sau, Trà Sữa trở về với khuôn mặt hốc hác, hai mắt thâm quầng. Tôi nhìn cậu ấy ngồi trên sofa, để mặc cậu ấy khóc. Tên khốn Bánh Mì ấy! Nếu có cơ hội tôi sẽ dùng đôi giày cao gót duy nhất mình có lúc đó để nện cho cậu ta một trận. Trà Sữa nói Bánh Mì cùng vài người bạn nữa đến quán bar uống rượu, uống say rồi còn gây sự với người ta, bị đánh cho một trận như tử. Bánh Mì bị nặng nhất, phải nhập viện một tuần. Tôi hỏi Trà Sữa:

- Cậu có thấy hối tiếc không? Kì thi đại học qua rồi...

Cậu ấy lắc đầu:

- Đại học có thể thi lại, nhưng Bánh Mì thì không thể tìm lại được nữa rồi.

Tôi có hỏi tại sao nhưng Trà Sữa không trả lời, chỉ im lặng nhìn vào khoảng không vô định. Bọn họ chia tay vầy ngày sau đó, lí do là gì tôi cũng không rõ nữa. Từ lúc đó hai từ Bánh Mì không còn được nhắc đến trong những câu chuyện của chúng tôi. Một năm sau, Trà Sữa đỗ vào trường đại học mà cậu ấy và Bánh

Mì đã từng đăng kí. Ra trường thì làm nhân viên hành chính cho một công ty của nước ngoài. Đêm Giáng Sinh, Trà Sữa hẹn tôi đi ăn quán vỉa hè.

- Cỗ này, cậu nói xem phải mất bao lâu mới có thể quên được một người?

Tôi nói:

- Cậu chưa quên được Bánh Mì?

- Cậu có biết vì sao Bánh Mì lại gây sự với người ta không? Vì bảo vệ người cậu ấy yêu đấy! Năm đó mình đã gặp rồi, là một cô gái rất xinh đẹp, tên cũng hay nữa vì thế mà đám con trai ở bar mới chọc ghẹo cô ấy.

Tôi chẳng biết phải tiếp lời Trà Sữa như thế nào, tôi lại không phải tuýp người có thể an ủi người khác. Sau cùng, cậu ấy mới nói:

- Hôm nay Bánh Mì kết hôn... với cô gái ấy.

Một cơn gió lớn thổi qua cuốn đi những chiếc lá khô trên đường, cuốn đi cả mối tình đầu của Trà Sữa. Tôi nghe tiếng cậu ấy hòa trong tiếng gió: “Tạm biệt Bánh Mì!”

## 2. Chương 2: Câu Chuyện Nhỏ Số 2: Tình Yêu Vay Mượn

Guitar là một trong số cậu bạn học cùng lớp đại học với tôi. Chúng tôi cũng khá thân với nhau. Guitar thích một cô nàng kém hơn 2 tuổi tên là Bánh Sữa. Bánh Sữa không xinh đẹp, nhưng rất dịu dàng. Tôi nghĩ cô gái ấy có lẽ chẳng bao giờ nổi giận với ai hoặc cho dù có nổi giận cũng vẫn là nổi giận dịu dàng. Bánh Sữa thích xem phim, thích đọc tiểu thuyết, Guitar cũng bắt đầu xem phim, bắt đầu đọc tiểu thuyết. Nhưng cậu ấy xem không vào, đọc cũng không vào. Một buổi chiều khi chúng tôi cùng làm bài tập nhóm trong thư viện, cậu ấy nhấn nhó bảo:

-Con gái các cậu sao cứ thích mấy thứ sến súa như vậy chứ?!

-Vậy cậu có giỏi thì không xem phim với đọc tiểu thuyết nữa đi!

Guitar không nói lại được tôi, tiu nghỉu quay về với đồng bài tập còn dang dở. Tôi nói rồi mà, thích ai thì chắc chắn sẽ thích tất cả mọi thứ liên quan đến người đó.

Tháng 8 sinh nhật Bánh Sữa, Guitar học đòi theo phim, dốc hết tiền ăn trong vòng 1 tuần, mua 99 bông hoa hồng tặng cô ấy. Cậu ấy viết lên thiệp dòng chữ: “Anh đã chọn 99 bông hoa đẹp nhất để tặng em. Nhưng em có biết tại sao anh không tặng em bông hoa thứ 100 không? Vì trong lòng anh, em mới là bông hoa đẹp nhất, chỉ có em mới có thể hoàn thiện được chỗ trống duy nhất ấy, cũng chỉ có em mới có thể lấp đầy trái tim anh. Chúc em sinh nhật vui vẻ!”. Tôi nói cậu ấy bị ảnh hưởng quá nhiều bởi tiểu thuyết ngôn tình rồi. Đó là lần đầu tiên Guitar tỏ tình với Bánh Sữa. Cậu ấy bị từ chối!

Bánh Sữa bị ốm, điện thoại cũng không liên lạc được. Nửa đêm Guitar gọi cho tôi, cậu ấy nói đang đứng trước cửa phòng trọ của Bánh Sữa, lo lắng đến mức thiếu chút nữa là phá cửa xông vào rồi. Tôi đang lơ mơ ngủ liền bị câu nói của cậu ấy làm cho tỉnh hẳn. Tôi bảo cậu ấy quay về, nửa đêm nửa hôm đứng ở trước cửa nhà người ta không bị coi là trộm cắp thì cũng là biến thái. Cuối cùng thì Guitar vẫn ngồi chờ ở đó cả đêm. Tôi không biết Bánh Sữa có biết được chuyện này không vì ngay cả Guitar cũng chưa một lần nào nhắc lại.

Quốc khánh được nghỉ liền 3 ngày, Guitar rủ tôi cùng vài người bạn nữa đi chơi Tam Đảo. Leo lên đến tháp truyền hình, chúng tôi ai nấy đều thở không ra hơi, chỉ có Guitar đưa tay lên miệng làm thành loa hét lên: “Bánh Sữa anh thích em! Bánh Sữa anh thích em!”. Âm thanh ấy đập vào vách núi, cứ vang vọng một vùng như vậy cho đến khi gió làm cổ họng của cậu ấy khản đặc.

Ngày nghỉ cuối cùng, Guitar bảo rằng sẽ tỏ tình lần nữa. Bánh Sữa rất thích cuốn tiểu thuyết Bên nhau trọn đời, vì thế mà Guitar lại dựa theo câu nói của nhân vật chính Hà Dĩ Thâm mà cải biên đi một chút: “Sau này em sẽ hiểu, ở nơi nào đó trên thế giới này có em xuất hiện thì những người khác với anh chỉ là tạm bợ. Và anh không muốn tạm bợ”. Chẳng biết cậu ấy lấy dũng khí ở đâu ra mà có thể đứng trước mặt Bánh Sữa nói nguyên vẹn câu đó. Lần này cũng bị từ chối! Từ đó cứ cách một tháng Guitar lại dùng mấy

câu vay mượn trong tiểu thuyết và phim để bày tỏ tình cảm với Bánh Sữa. Tôi nhớ lần cuối cùng của đợt tỏ tình đằng đẵng ấy là vào trước kì nghỉ Tết nguyên đán năm chúng tôi tốt nghiệp. Đến cuối cùng cũng vẫn là không được. 19 lần tỏ tình, cậu ấy nhận được 19 câu xin lỗi. Tôi không khuyên Guitar bất cứ điều gì vì tôi biết có khuyên cũng không được. Tôi cũng chưa bao giờ hỏi lí do vì sao Bánh Sữa không thích cậu ấy. Nếu muốn nói, cậu ấy nhất định sẽ nói hoặc chính cậu ấy cũng chẳng biết lí do là gì.

Guitar quyết định không liên lạc với Bánh Sữa nữa, cậu ấy bảo nhất định sẽ quên được cô ấy. Cho đến ngày chúng tôi tốt nghiệp, Bánh Sữa đến gặp tôi, đó cũng là lần đầu tiên tôi nói chuyện với Bánh Sữa. Cô ấy hỏi tôi tình hình của Guitar. Tôi nói cậu ấy vẫn ổn. Lúc đó tôi tự hỏi, liệu Bánh Sữa đã một lần nào rung động vì những lời tỏ tình của Guitar chưa? Tôi tự hỏi có nên nói cho cô ấy biết Guitar đã đau khổ như thế nào không, có nên nói cho cô ấy biết Guitar giờ đã trở nên trầm mặc và bắt đầu hút thuốc mỗi khi buồn không? Cuối cùng khi tôi còn chưa kịp quyết định, Bánh Sữa đã chỉ để lại câu cảm ơn rồi quay đi. Tôi đương nhiên không nói chuyện đó cho Guitar.

Tối hôm đó Guitar rủ tôi đi ăn lẩu, bảo là liên hoan chia tay quãng đời sinh viên. Cậu ấy gọi một nồi lẩu gà và 2 chai rượu, tuyệt nhiên không rót cho tôi một giọt nào, một mình uống liên tục 5 chén. Đến chén thứ 6 thì bị tôi giật lại:

-Cậu có điên không? Nhớ thì đi gặp Bánh Sữa đi!

Cậu ấy giật lại ly rượu, uống một hơi rồi hét vào mặt tôi:

-Bánh Sữa không thích tớ! Cô ấy ghét tớ!

-Cậu đâu cần phải vì một người không thích mình mà như thế này chứ! Đồ ngốc!

Tửu lượng của Guitar không tốt, uống vài chén đã chệnh choáng, mặt đỏ bừng như con gà chọi, bắt đầu lảm bảm những câu không đầu không cuối. Mãi sau cậu ấy lòi điện thoại ra, ấn phím số 1 rồi đợi cho đến khi đầu dây bên kia bắt máy thì hét lên:

-Bánh Sữa, anh yêu em!

Tôi không biết Bánh Sữa nói gì với Guitar nhưng cậu ấy đã khóc.

-Tớ phải đi tìm Bánh Sữa!

Cậu ấy ném lại cho tôi câu nói đó rồi bỏ đi. 20' sau Guitar quay lại, dắt theo cả Bánh Sữa. Tôi thấy họ cầm tay nhau.

Sau này Guitar bảo với tôi, Bánh Sữa muốn nhận được một lời tỏ tình thực sự từ cậu ấy. Không phải một lời tỏ tình đi mượn từ người khác, không phải một lời tỏ tình tích góp được từ phim và tiểu thuyết mà là một lời tỏ tình xuất phát từ trái tim, một lời tỏ tình chỉ thuộc về Bánh Sữa mà thôi.

### 3. Chương 3: Câu Chuyện Nhỏ Số 3: Định Nghĩa Hạnh Phúc

Có một lần khi đang chờ xe bus, tôi tình cờ nghe được câu chuyện của hai người phụ nữ lớn tuổi. Người A nói:

-Nó xinh xắn lắm, học hành tử tế đàng hoàng, thế nào lại lấy phải thằng này làm công nhân quèn, giờ hai vợ chồng về quê đi làm công ty lương ba cọc ba đồng thôi.

Người B tiếp lời:

-Đúng là cái duyên cái số mà. Chỉ khổ nó thôi, đầy thằng tử tế hỏi mà nó có thêm đồng ý đâu, cứ nhất quyết đòi lấy thằng này, ngăn cũng không được.

Câu chuyện ấy khiến tôi nhớ đến một người bạn học của mình. Hồi chúng tôi học lớp 10, cô ấy yêu một cậu bạn cùng khóa. Cậu ta trong trí nhớ của tôi là một người chẳng chịu học hành, lúc nào cũng phì phèo hút thuốc, hút nhiều đến mức mỗi lần cậu ta cười với cô bạn của tôi là tôi lại thấy hàm răng xỉn đi vì thuốc ấy. Nhưng cô ấy lại không cấm cậu ta hút thuốc, thậm chí cô ấy còn cảm thấy thích thú với từng vòng khói trắng. Tôi không hiểu cô ấy thích cậu ta nên mới thích thuốc lá hay ngay từ đầu cô ấy đã thích những thứ

như thế rồi. Năm lớp 12, cô bạn tôi có bầu. Hai người họ bỏ học rồi làm đám cưới. Tôi cũng đến dự. Nhìn cô ấy hạnh phúc với bộ váy cưới, những cảm giác tiếc nuối tôi dành cho người bạn thông minh, xinh đẹp ấy cũng dần biến mất. Lúc đó tôi nghĩ, có lẽ chẳng có gì là không tốt cả vì có lẽ, cô ấy đã thực sự hài lòng với lựa chọn của mình.

Mãi đến năm ngoài, khi chúng tôi quyết định họp lớp và liên hoan tại một nhà hàng ở quê, tôi mới gặp lại cô ấy. Đám con gái chúng tôi kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện còn cô ấy tuyệt nhiên chỉ nhắc đến chồng và con mình. Cô ấy nói:

“Sau khi kết hôn, chồng mình xin đi làm công ty, hàng tháng kiếm thêm chút tiền. Mình mang bầu, anh ấy không cho đi làm nên chỉ nhận việc về làm thêm ở nhà lúc rảnh rỗi. Chồng mình làm việc vất vả nhưng lại chẳng bao giờ nói ra, sợ mình lo lắng. Mỗi ngày trước khi đi ngủ anh ấy đều nói chuyện với con, hát cho con nghe, cũng bỏ thuốc lá vì sợ ảnh hưởng đến mình và con. Giờ lương tháng hai vợ chồng cũng đủ ăn với nuôi con, không còn phải nhờ cậy bố mẹ như trước nữa. Chồng mình vậy thôi nhưng hiền lành lắm, có dịp các cậu đến nhà mình chơi nhé!”

Cô ấy dịu dàng cười như thể vừa kể chuyện vừa đắm chìm trong những hạnh phúc mà mình đang có vậy. Tôi không biết những người khác nghĩ gì, nhưng tôi thấy đó là nụ cười đẹp nhất của cô ấy, đẹp hơn cả nụ cười của cô gái 18 tuổi mang trên mình chiếc váy cưới màu trắng năm nào.

Khi đó tôi nhận ra, mỗi người có một cách định nghĩa về hạnh phúc khác nhau. Có người hạnh phúc với cuộc sống giàu sang phú quý, có người hạnh phúc khi nhận được lời tỏ tình từ người mình thích bấy lâu, hay như một cô bé hạnh phúc khi được mẹ mua cho chiếc váy mới, cũng lại có người như cô bạn tôi, hạnh phúc với cuộc sống bình yên giản dị. Còn với tôi, hạnh phúc là khi ta biết thỏa mãn với hạnh phúc ta đang có và chỉ có ta mới biết ta hạnh phúc như thế nào.

## 4. Chương 4: Thịt Ba Chỉ

Tôi quen một người bạn trên mạng có nick name là Thịt ba chỉ. Tôi chỉ biết Thịt ba chỉ là con trai, hơn tôi 3 tuổi vì chúng tôi đã hứa với nhau sẽ không hỏi những chuyện liên quan khác. Ban đầu tôi và anh ấy nói chuyện với nhau khi cần lời khuyên từ đối phương, dần dà lại chia sẻ nhiều thứ hơn về cuộc sống. Nhưng tuyệt nhiên chưa một lần nào nhắc đến chuyện gặp mặt.

Thịt ba chỉ rất am hiểu về u não và cầm bơm sinh. Tôi nghĩ có lẽ anh ấy là bác sĩ. Thịt ba chỉ không online thường xuyên, vài ba ngày tôi mới thấy anh ấy xuất hiện một lần. Cũng phải, nếu anh ấy là bác sĩ, hẳn là không có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Một ngày tháng 9, Thịt ba chỉ gửi cho tôi bức ảnh của một cô gái. Đến trẻ con cũng có thể nhận ra đó là một tấm ảnh chụp trộm. Tôi gửi icon mặt cười gian xảo cho anh ấy rồi bảo: “Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn chụp trộm người ta chứ, đừng cầm tiền đến làm quen đi”. Anh ấy không nói gì, chỉ gửi lại icon mặt cười rồi offline.

Ba ngày sau Thịt ba chỉ nhắn tin cho tôi. Anh ấy bảo cô gái ấy là một người rất vui vẻ và hoạt bát. Tôi đáp: “Chúc mừng anh sa vào lưới tình”. Anh ấy cũng lại chỉ nhắn một icon mặt cười rồi biến mất.

Lần này Thịt ba chỉ biết mất hẳn 3 tháng. Tôi cũng gửi vài tin nhắn cho anh ấy nhưng chúng luôn nằm trong tình trạng chưa được xem. Buổi tối hôm ấy, khi tôi vừa định đi ngủ thì nhận được tin nhắn của Thịt ba chỉ: “Xin lỗi em, anh bận quá nên không online được”. Tôi gửi lại icon mặt giận dữ: “Em còn tưởng anh có bỏ quên bạn rồi đấy!”. Anh ấy nhắn lại 10 icon mặt khóc. Tôi hỏi tình hình yêu đương của anh ấy, anh ấy lại hỏi ngược lại tôi: “Con gái các em thường thích được nhận quà gì vào ngày sinh nhật?”. Tôi bảo: “Mỗi người một sở thích nhưng em thích quà handmade, món quà dùng cả tâm huyết và tình cảm của mình để làm ra mới là món quà đáng quý nhất”.

Một tuần sau, Thịt ba chỉ nhắn tin hỏi địa chỉ nhà và số điện thoại của tôi, anh ấy bảo muốn gửi cho tôi một món đồ. Hai ngày sau, bưu phẩm được gửi đến. Đó là một bức thư tay.

“Chào cô, anh là Thịt ba chỉ đây!”

Anh chưa bao giờ nói với em là anh ở đâu, làm nghề gì phải không? Có lẽ em nghĩ anh là bác sĩ, thậm chí có lần em còn vô tình hỏi anh về công việc ở bệnh viện nữa. Quả thực ở viện rất vất vả. Hàng ngày anh phải chống chọi với cơn đau từ bệnh u não trong khi không thể thốt lên lời nào vì cảm bấm sinh. Anh không dám gặp em, cũng chẳng có cơ hội để gặp em, nhưng anh nghĩ em chắc chắn là một cô gái xinh đẹp và tốt bụng.

Em vẫn nhớ người anh thích chứ? Cô ấy bị hỏng giác mạc sau một vụ tai nạn ô tô. Anh không thể nói chuyện với cô ấy, cô ấy cũng không thể nhìn thấy anh. Anh chỉ có thể lắng nghe cô ấy hát, nghe cô ấy trò chuyện với mọi người. Cô ấy là người khiến anh khao khát được sống hơn bao giờ hết, cũng lại là người khiến anh muốn mình chết đi hơn bao giờ hết. Em biết không, giác mạc của anh phù hợp với cô ấy. Chỉ khi anh chết, cô ấy mới có thể bắt đầu một cuộc sống mới; chỉ khi anh chết, anh mới được cùng cô ấy ngắm nhìn mọi điều tuyệt đẹp trên thế gian này. Anh không còn nhiều thời gian nữa nhưng thực sự, anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ hạnh phúc đón nhận cái chết đến như vậy.

Cổ à, ngày em nhận được bức thư này là ngày anh không còn trên đời nữa, cũng là ngày cô ấy được phẫu thuật ghép giác mạc. Nếu có kiếp sau, anh mong chúng ta vẫn sẽ mãi là bạn. Ở kiếp sau ấy, anh sẽ đường đường chính chính nắm tay cô ấy đến gặp em. Cảm ơn em vì đã lắng nghe mọi chuyện của anh.

Vĩnh biệt!”

Khi ấy, tôi đã khóc không ngừng lại được. Thịt ba chỉ đi rồi, anh ấy đã vĩnh viễn offline. Tôi mở lại tấm hình anh ấy gửi cho tôi, trong hình cô gái ấy đang cười, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết – một đôi mắt thật đẹp. Tôi gửi tin nhắn cuối cùng cho Thịt ba chỉ: “Món quà của anh thật tuyệt vời.”

## 5. Chương 5

Học cùng khoa ở trường đại học với tôi có một cô bạn rất xinh. Bạn cứ thử đứng trước cổng trường tôi, túm bừa một bạn sinh viên nào đó rồi nhắc đến tên Chuông Gió mà xem, bạn sẽ biết cô ấy nổi tiếng đến mức nào. Mức độ xinh đẹp của cô ấy không phải là mức tôi có thể dùng nhan sắc của mình mang ra so sánh được.

Tôi không quen Chuông Gió nên tất cả những gì tôi biết về cô ấy đều thông qua bạn bè và những bài đăng trên diễn đàn của trường. Ngày nào cũng phải có ít nhất một hai bài nhắc đến cô ấy. Đối với các bạn nam, cô ấy là nữ thần. Đối với một bộ phận các bạn nữ thì cô ấy lại là một kẻ đáng ghét. Tôi cũng có lúc ghen tị với Chuông Gió, chính là ghen tị với vẻ đẹp của cô ấy ấy. Những bài đăng về Chuông Gió thì cũng nhiều thể loại lắm, có người khen, người chê, có người nói xấu, có người thì thán nhiên mắng chửi nhưng cô ấy từ trước đến nay vẫn luôn im lặng, chưa bao giờ đáp trả bất cứ lời nào. Vả lại, cũng chẳng có ai có bằng chứng thực sự rằng cô ấy xấu xa đến như vậy. Người ta bảo càng ở trên cao thì càng lạnh, tôi cũng không biết cô ấy có “lạnh” không nữa.

Khi chúng tôi học năm thứ 2, chuyện Chuông Gió cướp bạn trai của bạn được bàn tán ầm ĩ trên diễn đàn. Lần này có cả ảnh đi kèm. Bức hình ấy chụp vào buổi tối, trong hình có một anh chàng đang cúi xuống hôn một cô gái. Ai cũng dễ dàng nhận ra cô gái trong ảnh, còn chàng trai đó, ai dám chắc là bạn trai của người bạn ấy nếu chỉ nhìn từ đằng sau như vậy, mà cũng đâu có ai biết bạn trai của người bạn ấy là ai, ai dám chắc người viết ra điều đó biết 100% sự thật chứ. Người trong cuộc còn không lên tiếng thì mọi phán đoán cũng chỉ là phán đoán mà thôi. Cũng có người bênh vực Chuông Gió, có người còn cố gắng tìm ra bằng chứng để chứng minh đó là ảnh ghép. Tuy nhiên người ta thường hay cứ tin vào những gì số đông tin tưởng. Từ lần đó, những bài viết mắng chửi cô ấy ngày một tăng lên. 3 tháng sau, Chuông Gió không đi học nữa. Có người bảo cô ấy làm mấy chuyện xấu xa nên không còn mặt mũi nào để đến trường, có người bảo cô ấy đi du học, cũng có người lại bảo cô ấy có thai. Tuy nhiên chẳng ai biết rõ sự thật là gì.

Chuông Gió nghỉ học, diễn đàn bình lặng hẳn đi, thỉnh thoảng có người nhắc đến cô ấy nhưng cũng chỉ nhận được vài ba lời đáp lại. Việc năm đó Chuông Gió có thật sự cướp bạn trai của bạn hay không cũng chẳng ai có lời giải đáp, còn cô ấy, trong mắt của nhiều người, vẫn mang cái danh một kẻ bị người khác coi thường.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-cau-chuyen-nho-cua-toi>*